

מ"ת (ירושלים) 38569-02-24 - מדינת ישראל נ' עמרו אבו סרחאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 38569-02-24

לפני כבוד השופט דוד זילר

מדינת ישראל

מבקשת
נגד

עמרו אבו סרחאן (עצור/אסיר בפיקוח)

משיב

החלטה

1. זוהי החלטה בבקשה לעיון חוזר במסגרתה מבקש המשיב כי תותר יציאתו לעבודה.
2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום ביום 18.2.24 בגין עבירות של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיפים 329(א)(1) ו- 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ("חוק העונשין"); גניבה בצוותא לפי סעיפים 384 ו- 29 לחוק העונשין, וכן הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.
3. על פי הנטען בכתב האישום, המשיב ואחיו החליטו לתקוף אדם המשתייך למשפחה שעמה הם נמצאים בסכסוך. על פי המיוחס, המשיב דרס את המתלונן, ולאחר שזה הצליח להיחלץ ממקום הדריסה חסם אותו אחיו של המשיב באמצעות רכב אחר ותקף אותו באותו באמצעות סכין ומוט ברזל. המשיב הצטרף לאחיו והלם בראשו של המתלונן באמצעות פטיש. המתלונן נפל אל הקרקע והשניים המשיכו להלום בגופו באמצעות פטיש ומוט ברזל, והפסיקו רק לאחר שהגיעו אנשים למקום. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות קשות.
4. כמו כן נטען בכתב האישום, כי בהמשך לאמור המשיב אסף מידע על האנשים שהעידו או עתידים להעיד במסגרת חקירת התקיפה, במטרה להניא אותם מלמסור עדות.
5. בהחלטה ביום 19.3.24 קבע בית המשפט (השופט מינטקביץ) כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב, אולם קיים כרסום ממשי בעוצמתן. מטעם זה, בית המשפט הורה על מעצרו של המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני בפיקוח אחותו ואחיו.
6. ביום 24.7.24 דחה בית משפט (כב' השופטת פרידמן-פלדמן) בקשה של המבקש לעיון חוזר במסגרתה ביקש לאפשר לו יציאה לעבודה בנימוק של קשיים כלכליים. בהחלטתו ציין בית המשפט כי "**עצור בפיקוח אלקטרוני אינו אמור לצאת לעבודה, דהיינו משמעות הבקשה הינה ביטול הפיקוח האלקטרוני**". כן ציין, כי מאז ההחלטה בעניין מעצר המשיב באיזוק חלף

פרק זמן של אך 4 חדשים, ואין בחלוף זמן זה כדי להוות עילה לעיון חוזר. לבסוף עמד בית המשפט על כך שהעבירות המיוחסות למשיב נוגעות לסכסוך משפחתו עם משפחה אחרת. המשיב אמנם טען כי המתלונן עזב את הארץ, ואולם מדובר בנתון שלא ניתן לבדוק, וגם לא ברור לאיזה תקופה עזב, ומה עם יתר בני משפחתו (שהרי מדובר בסכסוך בין משפחות). משכך, דחה בית המשפט את הבקשה לעיון חוזר.

7. המשיב הגיש ערר על החלטה זו (ברע"פ 8266-08-24), אך הערר נדחה בהחלטה מיום 25.8.24. בהחלטה עמד בית המשפט העליון על ה"מסוכנות העולה מכתב האישום, כמו גם לחשש הממשי משיבוש הליכי משפט". בנוסף עמד בית המשפט העליון על כך שהטענות הנוגעות למקום מגורי המתלונן ומשפחתו לא זכו לעיגון מספיק, ולא יכולות לשמש כשלעצמן בסיס לקבלת הערר. ולבסוף צויין, כי "בשלב התחלתי זה לא ניתן לתת משקל לטענות כלליות בדבר התמשכותו הצפויה של ההליך".

8. בבקשתו הנוכחית לעיון חוזר, שהוגשה כחלוף חודשיים מהחלטת בית המשפט העליון, שב העורר על הנימוקים לבקשתו הקודמת לעיון חוזר, בדבר קשיים כלכליים, וכן הזמן בו מתמשך ההליך. בטעון בפני הדגיש הוא גם את הקשיים הראייתיים שנמצא שקיימים לגביו במסגרת ההחלטה שניתנה לעניין קיומן של ראיות לכאורה.

9. המבקשת מתנגדת לבקשה וטוענת כי לא מתקיימות כל נסיבות המצדיקות עיון מחדש. כן מדגישה את מסוכנות המבקש, וטוענת כי הקושי הראייתי שנקבע שקיים לגביו, בא כבר לידי ביטוי בעובדה כי הוא עצור באיזוק אלקטרוני ולא מאחורי סורג ובריא, ואין מקום להקלות נוספות בשל סיבה זו.

10. לאחר שקילה, החלטתי כי אין מקום לאפשר בשלב זה עיון חוזר בתנאי המעצר של המשיב.

11. כאמור, החלטת בית המשפט העליון שלא ראה לאפשר עיון חוזר בתנאי המעצר של המשיב, ניתנה אך לפני חודשיים. אין מקום להגשה חוזרת של בקשות עיון חוזר בפרקי זמן כה סמוכים זה לזה; וכך לא כל שכן כאשר מדובר למעשה בבקשה זזה לזו שאך הוגשה ונדחתה, כאשר כל עובדות חדשות אינן קיימות. כפי שמציינת המבקשת בתגובה שהגישה, החוק עצמו רואה זמן סביר לניהול הליך משפטי כ- 18 חדשים לפחות, מקום בו מדובר באדם המצוי באיזוק אלקטרוני, שרק אז נדרשת התערבות בית משפט העליון, לשם קבלת החלטה להארכת מעצר כזה. אין מקום לפיכך לדיון "עתי" כל כחודשיים, העוסק באופן חוזר בתנאי המעצר באיזוק.

12. לגופם של דברים, מסוכנות המשיב אינה צריכה הרחבה. המעשים המיוחסים לו, מצויים ברף גבוה של אלימות. בשל הקושי הראייתי, אין המשיב מצוי מאחורי סורג ובריא, אך נכונה עמדת המשיבה, כי אין פירוש קושי ראייתי זה, כי ניתן כעת לשחרר את המשיב מכל מגבלה מעשית; שזהו למעשה פירוש קבלת הבקשה לאפשר למשיב יציאה לעבודה.

13. בעניין זה, הוסבר גם בעת הדיון בפני, כי מקום העבודה בה מדובר, בקידוח בטון, הינה בכל הארץ, כל פעם לתקופה קצרה בכל מקום. מתן אפשרות למשיב לעבודה בעבודה מסוג זה, פירושה כי הוא יכול למעשה לשהות בכל מקום, בכל זמן, אם בעבודה, אם בדרך אליה או ממנה, כל זאת בלא כל יכולת פיקוח או השגחה. זאת, גם אם יאמר כי עליו להיות מלווה במפקח לכל מקום. חומרת המעשים המיוחסים, אינם מאפשרים שחרור מסוג זה. כך נקבע

בהחלטת בית משפט הקודמת, וכל שינוי נסיבות לא חל בזמן שחלף, המצדיק שינוי בהחלטה זו כעת.

14. לנוכח האמור, נדחית הבקשה לעיון חוזר.

ניתנה היום, ל' תשרי תשפ"ה, 01 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.